

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กที่ได้กำหนดให้ภาครัฐต้องประกันว่า ต้องใช้มาตรการในการจับกุมและการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเป็นมาตรการสุดท้าย ในการดำเนินงานทางกฎหมายและดำเนินคดีแก่เด็กและเยาวชน ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรี และคุณค่าของเด็กและเยาวชน เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รับการพัฒนาและกลับสู่สังคมอย่างราบรื่น พ.ศ. 2540 กระทรวงยุติธรรมจึงได้จัดทำแผนแม่บทพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิเด็กเยาวชนและครอบครัว กำหนดวิสัยทัศน์ว่า ในทศวรรษหน้า เด็กและเยาวชนในประเทศไทยไม่ว่าจะอยู่ในสภาพใดจะได้รับการปกป้อง ดูแล ช่วยเหลือจากกระบวนการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิเด็กเยาวชนและครอบครัวอย่างเป็นรูปธรรมและเสมอภาค เพื่อให้เด็กและเยาวชนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ดำรงชีวิตได้อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นคน (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2549, น. 10)

วิธีการแก้ไขปัญหาคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดที่ผ่านมา รัฐจะทำหน้าที่ดำเนินการดูแล ฟื้นฟูเด็กและเยาวชน โดยตัดครอบครัว ชุมชนออกจากกระบวนการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู ประกอบกับหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเอง ไม่ได้นำปัญหาของเด็กและเยาวชนกระทำผิดมาเป็นตัวตั้ง ในการหาหนทางในการแก้ไขปัญหาร่วมกัน มุ่งการทำงานแบบแยกส่วน มุ่งเน้นการตรวจสอบ คานอำนาจซึ่งกันและกันเอง (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2546, น. 1) ทำให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดไม่ได้รับการดูแล แก้ไข อย่างจริงจัง และเป็นปัญหาสะสมเรื่อยมา ซึ่งในการดำเนินคดีกับเด็กและเยาวชนทำให้การดำเนินชีวิตตามปกติของเด็กต้องหยุดชะงักลง เด็กต้องหยุดเรียน หากเด็กและเยาวชนคนใดถูกควบคุมตัวไว้เพื่อรอการพิจารณาคดี ก็จะทำให้ถูกตัดชื่อออกจากสถานศึกษา ไม่สามารถกลับไปศึกษาต่อได้ อีกทั้งสังคมมักไม่ให้โอกาสในการกลับไปใช้ชีวิตในสังคม มักถูกตีตราว่าเป็นผู้กระทำผิด และการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู เด็กและเยาวชน โดยการแยกเด็กออกจากครอบครัวชุมชนนั้น จะทำให้เด็กและเยาวชนรู้สึกแปลกแยกโดดเดี่ยว ส่งผลให้ไม่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ความประพฤติ และกลับตนเป็นคนดีได้ ปรับตัวเข้ากับสังคมไม่ได้ และอาจวนไปกระทำผิดซ้ำ

การแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนเพื่อให้เกิดความยั่งยืนนั้น จะต้องอาศัยความร่วมมือจากภาคประชาสังคมให้เข้ามีส่วนร่วมในกิจการของรัฐในทุกกระบวนการทั้งระบบงานยุติธรรม ซึ่งมีความสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 และพระราชกฤษฎีกาการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.2546 ที่มุ่งให้ทุกภาคส่วนเข้ามีส่วนร่วมในกิจการของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมของชุมชน เพราะชุมชนเป็นสถาบันทางสังคมที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน รองจากครอบครัว การระดมทรัพยากรต่างๆ รวมถึงภูมิปัญญาพื้นบ้านที่มีอยู่ในชุมชนมาช่วยแก้ไข ปัญหาเด็ก ยังเป็นการสร้างให้ชุมชนตระหนักและเข้าใจในปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนี้ว่ามีผลกระทบต่อชุมชนและคนทุกคน เด็กเป็นสมบัติของชุมชน ชุมชนต้องมีความรับผิดชอบในการที่จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยประเด็นการส่งเสริมให้ชุมชนตระหนักและรับผิดชอบต่อท้องถิ่นของตนนั้น ต้องให้ประชาชน ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมตั้งแต่ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมประเมินผล ร่วมรับประโยชน์ ของหน่วยงานภาครัฐ ชุมชนจะเกิดการเรียนรู้และเสริมสร้างพลังในการทำงาน เกิดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน ยอมรับและเข้าใจตัวเด็กและเยาวชนมากขึ้น เด็กและเยาวชนเองก็จะไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองไม่ถูกทอดทิ้ง ยังมีคุณค่าในสังคม เด็กและเยาวชนได้รับการพัฒนาและกลับคืนสู่สังคมอย่างราบรื่น ซึ่งในการทำงานแก้ไขปัญหาค่าเด็กและเยาวชนในชุมชนจะปรากฏอยู่ในรูปของอาสาสมัคร หรือกรรมการสงเคราะห์ หนึ่ง ในการปฏิบัติหน้าที่อาสาสมัครหรือกรรมการสงเคราะห์ แม้งานเหล่านี้จะเป็นงาน เพื่อประโยชน์แก่ประชาชนและสังคม ผู้ปฏิบัติงานเข้ามาอาสาทำงานโดยไม่หวังผลตอบแทน แต่เพื่อให้งานมีประสิทธิภาพสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างเหมาะสม ภาครัฐต้องสร้างแรงจูงใจบุคคลเหล่านี้เห็นถึงความสำคัญของการเข้าร่วมงาน รวมถึงประโยชน์ที่จะได้รับต่อตนเองและสังคมทั้งองค์รวม

แรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นให้คนเราแสดงพฤติกรรมต่างๆ กัน หรือเป็นแรงขับ การที่คนแสดงพฤติกรรมอย่างใดนั้น เนื่องมาจากคนมีความต้องการ และการที่คนเรามีความต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มักเป็นเพราะว่าเขาขาดสิ่งนั้น ความต้องการจะเป็นแรงผลักดันให้เราแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้สิ่งนั้นๆ มาเมื่อได้สิ่งที่สนองความต้องการแล้วจะหยุดพฤติกรรมนั้น แต่เนื่องจากมนุษย์มีความต้องการไม่สิ้นสุด จึงมีการแสดงพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลา (www.stou.ac.th, 2550) การจูงใจเป็นหลักการทางจิตวิทยาที่นำมาใช้ในการบริหารงาน ทั้งภาครัฐ และเอกชน การจูงใจให้คนทำงานจะช่วยเพิ่มพูนประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน ทั้งยังช่วยสร้างและควบคุมให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการได้ ดังนั้น ผู้ทำหน้าที่จูงใจจะต้องค้นหาว่าบุคคลเขาต้องการการจูงใจ มีความต้องการหรือมีความคาดหวังอย่างไร แล้วพยายามดึงเอาสิ่งเหล่านั้นมาเป็นแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

แรงจูงใจจึงเป็นเหตุผลของการกระทำ ถ้าจะให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงานอย่างสูงสุด การทราบถึงความต้องการหรือความพอใจของอาสาสมัคร หรือกรรมการสงเคราะห์ จะเป็นแนวทางในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้น เมื่อต้องการหรือความพอใจของบุคคลเหล่านี้ได้รับการตอบสนอง บุคคลเหล่านี้ก็จะเกิดความพอใจในการทำงานและความพอใจในการทำงานก็จะส่งผลถึงการปฏิบัติงาน ซึ่งการจูงใจที่ดีแก่อาสาสมัคร หรือกรรมการสงเคราะห์นอกจากจะเพิ่มประสิทธิภาพแก่อาสาสมัคร หรือกรรมการสงเคราะห์เองแล้ว ยังช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของหน่วยงานภาครัฐด้วย

คณะกรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดนั้นมีขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 (แก้ไขเพิ่มเติม 2546) โดยกรรมการสงเคราะห์จะมีหน้าที่ช่วยเหลือกิจการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเยี่ยมเยียนเด็ก สงเคราะห์เด็ก จัดกิจกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ฯ ซึ่งการปฏิบัติงานที่ในที่นี้ก็ไม่ได้รับค่าตอบแทน กรรมการสงเคราะห์ส่วนใหญ่จึงเป็นบุคคลที่ค่อนข้างจะมีความพร้อมทางด้านการศึกษาและฐานะ ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีความต้องการที่จะทำงานร่วมกับเด็กและเยาวชน เพื่อถ่ายทอดความรู้ที่มีอยู่แก่เด็กและเยาวชน อยากรับปัญหาเพื่อประโยชน์ของสังคม ซึ่งสิ่งที่กรรมการสงเคราะห์ได้รับก็คือ เข็มเชิดชูเกียรติและประกาศนียบัตรจากสถานพินิจฯ นอกจากนี้กรรมการสงเคราะห์ท่านใดที่ปฏิบัติหน้าที่จนได้รับคัดเลือกเป็นกรรมการสงเคราะห์ดีเด่น ก็ยังมีสิทธิได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ด้วย ดังนั้น การได้รับเข็มเชิดชูเกียรติและประกาศนียบัตรรวมถึงโอกาสที่จะได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ถือเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นแก่กรรมการสงเคราะห์ อย่างไรก็ตามในการปฏิบัติงานเป็นกรรมการสงเคราะห์ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของกรรมการสงเคราะห์จะเป็นปัจจัยสำคัญเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงาน การดูแลและสงเคราะห์เด็กและเยาวชน ตลอดจนช่วยเหลือในกิจการต่างๆ ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ดังนั้น แรงจูงใจของกรรมการสงเคราะห์จึงมีความสำคัญต่อการปฏิบัติงานของกรรมการสงเคราะห์ นั่นเอง

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรม มีภารกิจในการดำเนินการพิทักษ์และคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ส่งเสริมความมั่นคงของสถาบันครอบครัวและชุมชน โดยใช้กระบวนการยุติธรรมทางเลือก กระบวนการยุติธรรม

เชิงสมานฉันท์ การหันเหคือออกจากกระบวนการยุติธรรมและมาตรการอื่นๆ ดำเนินการด้านคดีอาญา คดีครอบครัว กำกับ การปกครองและบำบัดแก้ไขฟื้นฟู ป้องกันพัฒนาและสงเคราะห์ ตลอดจนติดตามประเมินผลเด็กและเยาวชน (www.djop.moj.go.th, 2550) ทั้งนี้ เพื่อลดภาระงานลดการใช้ทรัพยากรและที่สำคัญจะช่วยให้การแก้ไขปัญหาลูกและเยาวชนมีความยั่งยืน สามารถบรรลุตามเป้าหมายของ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน คือ การคืนเด็กดีสู่สังคม กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จึงได้มีนโยบายในการนำประชาชนชุมชน เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาลูกและเยาวชน โดยขอความร่วมมือจากบุคคลในสังคมที่มีความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น เศรษฐกิจ สังคม องค์กรความรู้ เข้ามาร่วมดำเนินงานแก้ไข บำบัดฟื้นฟู เด็กและเยาวชน ให้การสนับสนุนและให้คำปรึกษาหรือจัดกิจกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน โดยประเด็นการมีส่วนร่วมของประชาชนนั้น ปรากฏอยู่ในรูปของกรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชนสำหรับสถานพินิจตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 (แก้ไขเพิ่มเติม 2548) ที่ได้กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชน สำหรับสถานพินิจเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่ผู้อำนวยการสถานพินิจและช่วยเหลือกิจการสถานพินิจ เพื่อสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชน

กรมพินิจฯ จึงได้ดำเนินการส่งเสริมให้กรรมการสงเคราะห์เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลเด็กและเยาวชน โดยให้เข้ามามีส่วนร่วมตั้งแต่ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมประเมินผล ร่วมรับประโยชน์. ตลอดจน การระดมความคิดเห็น ระดมทุน เพื่อสนับสนุนการดำเนินงาน /การบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ โดยกรมพินิจฯ เอง มีวิธีการจูงใจให้กรรมการสงเคราะห์เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาลูกและเยาวชน คือ การสร้างให้กรรมการสงเคราะห์ตระหนักในคุณค่าของตนเอง ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน ปัญหาสังคมที่จะขยายเพิ่มขึ้นเป็นวงกว้างจึงจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากกรรมการสงเคราะห์ สิ่งที่ท่านจะได้รับจากการเป็นกรรมการสงเคราะห์ คือ การได้รับยกย่องว่าท่านคือคนหนึ่งที่พยายามร่วมกันที่จะแก้ไขปัญหาลูกและเยาวชน ได้รับประกาศเกียรติคุณ และนอกจากนี้หากท่านใดได้รับคัดเลือกเป็นกรรมการสงเคราะห์ดีเด่นประจำสถานพินิจฯ ก็มีสิทธิได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ด้วย ส่งผลมีประชาชนจำนวนไม่น้อยเข้ามาสมัครเป็นกรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจฯ ในทั่วประเทศ กล่าวได้ว่า กรรมการสงเคราะห์ก็มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการแก้ไขปัญหาลูกและเยาวชน เพราะเด็กและเยาวชนในระหว่างที่ถูกควบคุมเด็กยังได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลภายนอก เด็กยังได้รับการยอมรับจากสังคม เด็กจะรู้สึกว่าคุณเองไม่ถูกทอดทิ้ง

ยังไม่แปลกแยกจากคนอื่น ยังรู้สึกว่าคุณค่ามีความสำคัญ เด็กก็จะสามารถปรับตัวได้เหมาะสม เมื่อกลับไปใช้ชีวิตในสังคมก็จะกลับตัวเป็นคนดีได้ นอกจากนี้ การมีกรรมการสงเคราะห์ จะช่วยให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างบุคคล หน่วยงานทั้งของภาครัฐ เอกชน และพลังในการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนจากกรรมการสงเคราะห์ จะเป็นตัวช่วยเสริมให้เกิดความเข้มแข็งในการแก้ปัญหาของเด็กและเยาวชน รวมถึงช่วยพัฒนาท้องถิ่นไปในตัวอีกด้วย

แต่การดำเนินการแก้ไขปัญหามาของเด็กและเยาวชนของกรมพินิจกับคณะกรรมการสงเคราะห์ที่ผ่านมา ยังมีข้อจำกัดในหลายๆ ประการไม่ว่าจะเป็นการที่กรรมการสงเคราะห์ แต่ละท่านยังไม่แน่ใจในบทบาทหน้าที่ของตน กรรมการสงเคราะห์ต้องรับบทบาทหน้าที่หลายอย่าง ติดขัดเกี่ยวกับงานประจำ ขาดสิ่งกระตุ้นที่จะทำให้เกิดความร่วมมือ เช่น ค่าตอบแทน การติดต่อประสานงานที่ขาดความต่อเนื่อง รวมถึงยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2549, น. 30) เป็นผลให้การดำเนินร่วมกับสถานพินิจ มีปัญหาอุปสรรคพอสมควร

เพื่อแสวงหาวิธีการทำงานของกรมพินิจร่วมกับคณะกรรมการสงเคราะห์ที่เหมาะสม ประกอบกับผู้ศึกษารับราชการในตำแหน่งนักสังคมสงเคราะห์ ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ช่วยผู้ตรวจราชการกรม กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เคยได้ไปร่วมตรวจราชการในเขตตรวจราชการพื้นที่ภาคกลาง ปีงบประมาณ พ.ศ. 2549- 2550 ทำให้ทราบถึงข้อมูลการดำเนินงานระหว่างสถานพินิจกับกรรมการสงเคราะห์พื้นที่ภาคกลาง กับทั้งได้เคยเข้าไปสังเกตการณ์การปฏิบัติงานของกรรมการสงเคราะห์ระหว่างตรวจราชการ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง “แนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเข้าร่วมเป็นกรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจพื้นที่เขตภาคกลางซึ่งประกอบด้วยสถานพินิจพระนครศรีอยุธยา นนทบุรี ปทุมธานี อ่างทองเป็นกรณีศึกษา” ว่ากรรมการสงเคราะห์เหล่านี้มีลักษณะการปฏิบัติงาน มีปัจจัยอะไรให้เข้าร่วมเป็นกรรมการสงเคราะห์ อย่างไรบ้าง เพื่อผู้ศึกษาจะได้นำข้อมูลจากการศึกษาไปเสนอเป็นแนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของกรรมการสงเคราะห์สถานพินิจพื้นที่เขตภาคกลางต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาลักษณะการปฏิบัติงานของกรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจ พื้นที่เขตภาคกลาง

2. เพื่อศึกษาปัจจัยการเข้าร่วมเป็นกรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจฯ พื้นที่เขตภาคกลาง

3. เพื่อศึกษาทัศนคติต่อแนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของกรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจฯ พื้นที่เขตภาคกลาง

สมมุติฐานการศึกษา

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของกรรมการสงเคราะห์ที่ต่างกันมีความสัมพันธ์กับลักษณะการปฏิบัติงานของกรรมการสงเคราะห์ที่แตกต่างกัน

2. ปัจจัยส่วนบุคคลของกรรมการสงเคราะห์ที่ต่างกันมีความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมเป็นกรรมการสงเคราะห์ที่แตกต่างกัน

3. ปัจจัยส่วนบุคคลของกรรมการสงเคราะห์ที่ต่างกันมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อแนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของกรรมการสงเคราะห์ที่แตกต่างกัน

ขอบเขตในการศึกษา

แนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเข้าร่วมเป็นกรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจฯ พื้นที่เขตภาคกลาง เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ ศึกษาเฉพาะกรรมการสงเคราะห์ที่เข้ามาร่วมปฏิบัติงานในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปทุมธานี อยุธยา อ่างทอง นนทบุรี

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

ลักษณะการปฏิบัติงานของกรรมการสงเคราะห์ หมายถึง ลักษณะของงานที่กรรมการสงเคราะห์ปฏิบัติ ประกอบด้วย

(1) ให้คำปรึกษาแก่ผู้อำนวยการสถานพินิจ

(2) เข้าไปเยี่ยมเยียนเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ

(3) สงเคราะห์เด็กและเยาวชนที่อยู่ในความควบคุมของสถานพินิจและภายหลังปล่อยตามความเหมาะสม เช่น ประกันตัวเด็กหรือเยาวชน จัดหาทุนการศึกษา ทุนการประกอบอาชีพ ช่วยจัดหางานหรือให้การอุปการะเด็กหรือเยาวชนในกรณีจำเป็นอื่น

(4) ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมต่างๆ สำหรับเด็กและเยาวชน

(5) ทำหน้าที่เป็นวิทยากร หรือเชิญชวนผู้ทรงคุณวุฒิอื่นๆ ไปเป็นวิทยากรในการอบรม จริยธรรม หรือช่วยสนับสนุนด้านการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนตามที่อยู่อาศัยสถานพินิจเห็นสมควร

(6) ให้ความร่วมมือในการจัดหารายได้เพื่อกองทุนสงเคราะห์เด็กและเยาวชน

(7) เชิญชวนผู้มีจิตกุศลให้ร่วมกันบริจาคเงิน สิ่งของ เครื่องใช้ในการสงเคราะห์เด็กและเยาวชนตลอดจนเข้าเยี่ยมเยียนเด็กและเยาวชนในบางโอกาส

(8) ช่วยเหลือกิจการสถานพินิจด้านอื่นๆ เพื่อสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชนตามที่อยู่อาศัยสถานพินิจขอความร่วมมือ

ปัจจัยการเข้าร่วมเป็นกรรมการสงเคราะห์ หมายถึง สิ่งที่เป็นแรงกระตุ้นให้กรรมการสงเคราะห์เข้าร่วมกิจกรรม ได้แก่ ลักษณะของงาน การได้รับความสำเร็จ การยอมรับนับถือ ความรับผิดชอบ การเจริญเติบโตในหน้าที่การงาน

ทัศนคติต่อแนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของกรรมการสงเคราะห์ หมายถึง ความคิดเห็นต่อสิ่งทีกรรมการสงเคราะห์มีแรงผลักดันในการปฏิบัติงาน เช่น การจูงใจด้วยรางวัลตอบแทน การจูงใจด้วยงาน การจูงใจด้วยวัฒนธรรมองค์กร

การจูงใจด้วยรางวัลตอบแทน หมายถึง การให้รางวัลแก่กรรมการสงเคราะห์ที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการทำงานมากขึ้น และยังเพิ่มขวัญและกำลังใจให้มากขึ้น โดยรางวัลตอบแทนนั้นจะต้องมีความสำคัญต่อผู้ที่ได้รับและมีการจัดสรร อย่างเป็นธรรม ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใดก็ตาม

การจูงใจด้วยงาน หมายถึง การทำให้กรรมการสงเคราะห์สนใจที่จะปฏิบัติตาม เพื่อวัตถุประสงค์ขององค์การโดยงานนั้นมีลักษณะที่ท้าทาย ความสามารถและจูงใจให้กรรมการสงเคราะห์รักที่จะปฏิบัติ และควรเป็นงานที่ทำให้เขาเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

การจูงใจด้วยวัฒนธรรมขององค์กร หมายถึง การจูงใจให้กรรมการสงเคราะห์เห็นถึงพฤติกรรม ค่านิยม และความเชื่อของบุคคลในองค์กรที่เหมาะสมเป็นไปในทางที่ถูกต้อง อันได้แก่ เรื่องของการสร้างเป้าหมาย การวางแผน การติดต่อประสานงาน การประเมินผล และการสร้างความเชื่อถือซึ่งกันและกัน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ได้ทราบถึงลักษณะการปฏิบัติงานของกรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจฯ พื้นที่เขต ภาคกลาง
2. ได้ทราบถึงปัจจัยการเข้าร่วมเป็นกรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจฯ พื้นที่เขต ภาคกลาง
3. ได้ทราบถึงแนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของ กรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจฯ พื้นที่เขตภาคกลาง
4. นำเสนอผลการศึกษาคู่กรณีพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเพื่อเป็นแนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของกรรมการสงเคราะห์ของสถานพินิจฯ พื้นที่เขตภาคกลาง